

D'indults i misericòrdies

Dg, 13/09/2020 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

M'estava mirant, aquest matí, quines reaccions hi havia a la recent [sentència](#) de l'Audiència Nacional contra un dels assassins de cinc jesuïtes espanyols a El Salvador el 1989 i només m'he trobat amb un [article](#) de l'apreciat monjo de Montserrat Bernabé Dalmau demanant un indult. "Caram", he pensat, "això sí que és estimar els enemics!". Però no, no demanava pas l'indult pel condemnat, que per més *inri* es diu Inocencio, sinó pels famosos polítics presos arran de la sentència del Tribunal Suprem que els condemna per secessió i altres delictes greus. Ah. Ho fa, diu, empès per algun bisbe que no deu gosar donar la cara. Ja se sap.

A mi no em fa res que un monjo de Montserrat, un bisbe i el *sumsum corda* demanin un indult, o diversos, o tots els possibles. Certament, l'anunci del Regne va acompanyat de l'alliberament dels presos (i que els coixos puguin caminar, els cecs veure, els pobres rescabalar-se...). I, anant al gra, segurament tots viuríem millor sense aquests senyors a la presó. Els uns, òbviament, perquè serien a casa. Els altres, perquè aspirem a deixar de sentir el *taladro* moralitzant del victimisme i centrar-nos a veure com coi arreglem tots plegats el país que aquests personatges han destrossat. A més, l'erari públic deixaria de costejar per tots ells els dos mil euros mensuals que costa mantenir un pres a Espanya, un dels països europeus amb més població penitenciària. I més que n'hi volem posar, pel que es veu de les disputes públiques!

Només hi tinc dues objeccions, pobre de mi. La primera, que no comencem pels fàcils, pels "bons" de la pel·lícula oficial, pels que tenen caixes de resistència generoses, *òmniums culturals* i poder polític i mediàtic que els recolza. I algun bisbe que xiuxieuja a les oïdes benedictines. No, no. L'anunci del Regne no distingeix entre "presos bons" i "presos dolents" i, molt menys, entre presos amb poder a l'exterior i presos morint-se de fàstic. Més aviat, els del poder cauen del soli, com diu el Magníficat. L'indult pels que ho tenen més malament, sisplau.

Primer de tot, per ells, pels que no tenen res de res, ni la famosa "dignitat" que ens etziben als que devem ser uns "malparits", en molt honorables paraules.

La segona deu tenir a veure en l'avaria que devia haver inutilitzat els televisors i les ràdios de la muntanya de Montserrat els dies 6 i 7 de setembre de 2017, perquè (i mira que han arribat a fer sermons del tema), mai no en parlen, els seus habitants. Mirem-ho, doncs. Diu el P. Dalmau que "els nostres aldarulls polítics i socials tot el món va veure d'on venien l'1 d'octubre de 2017. A partir d'aleshores, patim encara més les fragilitats de la democràcia i de l'actual estat de dret". Bé, a Montserrat devien agafar la temporada sense els primers capítols, perquè fou tres setmanes abans, com deia, en seu parlamentària, on es va bandejar com mai s'havia fet en aquests anys la democràcia. Sobretot, aprovant dues lleis de desconnexió que eliminaven *de facto* els nostres drets constitucionals, l'Estatut de Catalunya, la pluralitat política (amb una Assemblea constituent plenipotenciària sense partits no independentistes), la separació de poders (designant i cessant jutges des de la presidència de la Generalitat) i molts altres atropellaments que, n'estic segur, d'haver-ho sabut, el P. Dalmau i tota la congregació haurien corregut a denunciar. Perquè el que va succeir a partir d'aquelles votacions (i així s'ha provat en un judici... amb la mateixa jurisprudència amb la qual emet sentències l'Audiència Nacional) va esdevenir un pla per executar-les i legitimar-les. Extactament el mateix que passa en aquests moments en alguns països, per cert, en això tampoc som originals.

Diu el P. Dalmau que molts dels que van participar en aquest pla "són catòlics practicants o s'han mogut en activitats d'Església" i que, "per tant, durant aquell temps van sentir predicar el Jubileu de la misericòrdia, virtut que, un cop acabat l'Any jubilar, continua perenne com un dels eixos essencials de l'Evangelí". Bé, no recordo massa que aquests cristians que hi van participar tinguessin cap mena de misericòrdia pels altres, cristians o no, que van patir, témer i plorar els efectes d'aquest procés en termes de ruptura de cohesió, de por a les conseqüències que podria tenir per ells i les seves famílies la constitució d'un estat iliberal, el rebuig a la seva condició de ciutadans de ple dret i, a sobre, que fos una minoria (gran, però minoria) la que imposés sobre una majoria més heterogènia el seu "programa màxim" (els sona?). Però va bé saber que almenys havien sentit a parlar de la misericòrdia. Devien pensar-se que parlaven de la patrona de Reus.

Dit això, que siguin benvingudes totes les peticions d'indult. Tots els passos cap a la reconciliació i el perdó. Amb tota la misericòrdia de la qual siguem capaços i la que Nostre Senyor ens pugui facilitar. Però no de *boquilla*, no, la de veritat.